

МАКАРЧУК Володимир Іванович

Випускник інженерно-економічного
факультету (1980)

Завідувач господарства
ДЗ «Дитячий оздоровчий табір «Каштан»
Інституту електрозварювання
ім. Є. О. Патона

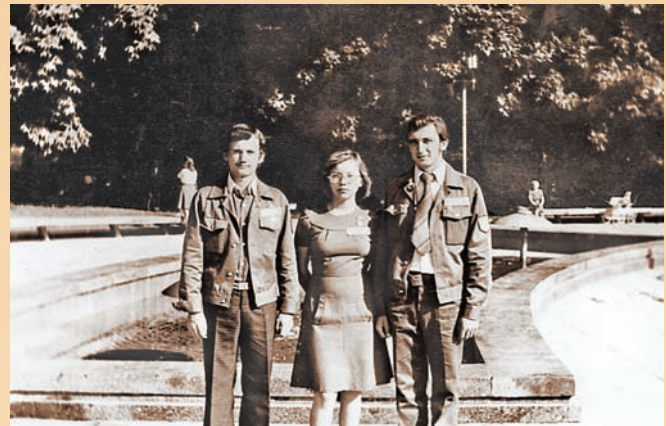
Народився 1 вересня 1954 р. у с. Ноздрище Народицького району на Житомирщині. Батьки, Іван Максимович (світлої пам'яті) та Любов Максимівна, працювали у місцевому господарстві. Вони виховали чотирьох дітей.

Військову службу проходив у Московському окрузі ППО. Після армії Володимир Макарчук протягом року навчався на підготовчому відділенні, а в 1975 р. вступив до КАДІ.

У студентські роки займався спортом, брав участь у міських змаганнях із самбо серед освітніх закладів. Закінчив школу бальних танців при будинку культури заводу «Арсенал». Крім того, він долучався до громадського життя вишу: був відповідальним за проведення на факультеті школи молодих комуністів і старостою групи Е-5-2. Влітку 1976 р. очолив студентський будзагон «Романтик», учасники якого будували телефонний колектор на вул. Пирогова і СТО № 3 на Столичному шосе. Навесні 1977 р. Володимир отримав рекомендацію для поїздки у Братиславу (Чехословаччина), де, як боєць будзагону, брав участь у спорудженні дороги.

Його улюбленим викладачем був заступник декана, доцент (а нині — професор) Олександр Артемович Лудченко. Він любив повторювати, що староста — це маленький директор. Саме Олександр Артемович побачив у Володимирові майбутнього керівника. Під час захисту дипломних проектів він звернув увагу голови комісії, начальника Київського облуправління автотранспорту Миколи Васильовича Гороховського, на те, що молодий інженер-економіст вже отримав направлення на роботу на АТП у м. Макарів. «Ставте йому найскладніші запитання, — сказав О. А. Лудченко, — щоб сьогодні ж і вирішити: брати його на це підприємство чи ні».

У результаті Володимир Макарчук успішно захистився. М. В. Гороховський запросив талановитого студента до себе в управління на вул. Басейну. «1 жовтня 1980 р. я прийшов до Миколи Васильовича, — згадує Володимир Іванович. — Він запитав мене про навчання, попросив коротко розповісти про себе, а потім викликав начальника відділу кадрів і наказав йому направити мене у Броварське АТП № 09034. Так я став начальником відділу експлуатації одного з найбільших автотранспортних підприємств Київщини. Але головне, у Броварах я зустрів свою музу Людмилу, з якою нещодавно відсвяткував 32 роки спільного життя!».

Командир будзагону «Романтик», головний інженер і комісар Володимир Макарчук, Сергій Іщук та Ірина Божок. Київ, літо 1976 р.

У квітні 1984 р. В. І. Макарчук очолив АТП № 4 м. Обухів. Брав активну участь у будівництві Трипільського промислового вузла, об'єктів житла і соціально-культурного призначення, наприклад, Київського картонно-паперового комбінату та Трипільського біохімзаводу.

Після призначення на посаду директора АТП він навідався на кафедру автомобілів і автомобільного господарства до О. А. Лудченка. «Я поділився з ним своїми досягненнями, — розповідає В. І. Макарчук, — а він несподівано озвучив новину присутнім колегам. Вони побажали мені добра і дали хороші поради на майбутнє».

Студенти групи Е-V-2 на збиранні овочів у с. Красилівка Броварського району. Жовтень 1979 р.

Зв'язок Володимира Макарчука з alma mater ніколи не припинявся. Адже професійними успіхами він завдячує саме КАДІ, у стінах якого навчився працювати з людьми. Крім того, Володимир Іванович постійно спілкується зі своїми друзями, які нині викладають у цьому виші, зокрема товаришує з к. е. н. Михайлом Олексійовичем Хобтою, з яким колись проживав в одній кімнаті у гуртожитку на вул. Кіквідзе.

Володимир Макарчук закінчив вищу школу політичного лідера ВМУРОЛ «Україна». Протягом десяти років займався підприємницькою діяльністю у сфері авто- й інформаційно-технічних послуг, торгівлі.

В. І. Макарчук — активний громадський діяч, журналіст. Був помічником-консультантом народних депутатів України В. Т. Біби, В. Ю. Пехоти і Г. Г. Самофалова, головним державним інспектором праці у Територіальній державній інспекції праці Київської області. Депутат Обухівської райради V та VI скликань, він опікується вирішенням соціальних питань жителів краю.

Був активним учасником Євромайдану та Революції гідності з 1 грудня 2013 до 1 березня 2014 р. Впевнений, що позитивного результату можна було досягти мирним шляхом, без застосування зброї, насильства та жорстокості.

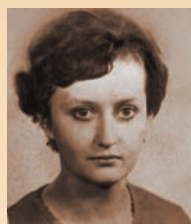
Разом із коханою дружиною Людмилою Дмитрівною виховав двох доньок, радіє трьом онукам, побудував

З дружиною Людмилою біля власного будинку. Обухів, 2012 р.

будинок і посадив сад. Їхня старша дочка Вікторія — кредитний експерт Платинумбанку, випускниця факультету економіки і менеджменту НТУ, молодша, Марія, — головний державний податковий інспектор ДПІ Голосіївського району м. Києва. До речі, освіту у Національному транспортному університеті здобув племінник В. І. Макарчука Артем.

Володимир Іванович переконаний, що успіху досягає тільки той, у кого є віра, наполегливість і талант. Його головне життєве кредо: «Любити людей, любити справу, якою займаєшся, любити правду».

Група Е-5-2, випуск 1980 р.

